

TALOUS- JA RAHAKYSYMYKSET JAPANILAISIA ANASTAJIA VASTAAN KÄYTTÄVÄN SODAN KAUDELLA

(Joulukuu 1942)

Ensimmäinen osa Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueen korkeimpien johtavien työntekijäin neuvottelukokouksessa pidetystä alustuksesta. Vuodet 1941—1942 olivat vapautetuille alueille kaikkein raskainta aikaa koko japanilaisia anastajia vastaan käydyssä sodassa. Japanilaisten rosvojen hyökkäys ja siihen liittyneet petomaisuudet sekä kuomintangin toimeenpanema saarto aiheuttivat vapautetuille alueille äärettömän suuria rahallisia ja taloudellisia vaikeuksia. Mao Tse-tung osoitti, että puolueen tulee kaikin tavoin suunnata väestön ponnistuksia maatalouden ja muiden tuottavien talouden alojen kehittämiseen. Hän kehoitti kaikkia vapautetuilla alueilla olevia virastoja, oppilaitoksia ja sotaväenosastoja tekemään kaiken voitavansa tarpeittensa tyydyttämistä palvelevan tuotannon järjestämiseen. Tässä alustuksessa Mao Tse-tung arvosteli ankarasti väärää katsomusta, jonka puoltajat eivät kiinnittäneet huomiota koko talouden kehittämiseen, vaan rajoittivat koko ongelman vain rahavarojen hankkimiseen ja menojen peittämiseen. Hän arvosteli ankarasti sellaista kelvotonta työtyyliä, että ei kiinnitetty huomiota väestön nostattamiseen liikkeelle ja sen auttamiseen tuotannon kehittämisessä, vaan huolehdittiin ainoastaan varojen keräämisestä väestöltä. Tuotannon kehittämiseksi Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueella ja japanilaisten anastajien selustassa olleilla vapautetuilla alueilla,

tuotti mainioita tuloksia. Se teki armeijalle ja vapautettujen alueiden väestölle mahdolliseksi kestää menestyksellisesti suurimpien vaikeuksien kauden sotaa käytäessä ja antoi samalla puolueelle runsaan kokemuksen taloudellisen rakennustyön myöhempää johtamista varten.

On kehitettävä tuotantoa huollon varmistamiseksi — se on puolueemme yleislinja talous- ja rahakysymysten alalla. Monet toverit katselevat asiaa kuitenkin yksipuolisesti, yliarvioivat rahakysymyksen merkitystä eivätkä ymmärrä kuinka tärkeää on kehittää talouselämää kokonaisuudessaan. Heidän ajatuksensa pyörivät kaiken aikaa yksistään rahatulojen ja -menojen ympärillä, ja tästä johtuu, että niin ahkerasti kuin he yrittävätkin, he eivät saa mitään aikaan. Tässä vaikuttaa näiden tovereiden keskuudessa vielä elävä vanhentunut, kankea suhtautuminen asiaan. He eivät ymmärrä, että vaikka rahapolitiikka luonnollisestikin vaikuttaa talouteen, niin itse rahatalouden tila riippuu talouden tilasta kokonaisuudessaan. Milloinkaan ei kyetä voittamaan rahavaikeuksia, ellei taloudella ole kestäväää perustaa; talouden ollessa kehittymätöntä ei valtion kassa voi olla täynnä. Rahakysymys šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueella on kysymys varojen etsimisestä kymmenien tuhansien ihmisten — armeijan henkilökunnan ja hallintokoneiston — ylläpitoon, se on kysymys varojen hankkimisesta hallintomenoihin ja sodankäyntiin japanilaisia anastajia vastaan. Nämä varat saadaan väestöltä kerätyistä verotuloista, mutta myös kymmenien tuhansien ihmisten — armeijan henkilökunnan ja hallintokoneiston työntekijöiden — omasta tuotannollisesta toiminnasta. Ellemme kehitä väestön taloutta ja valtion taloutta ei meille jää muuta mahdollisuutta kuin odottaa nöyrinä turmiotamme. Rahavaikeudet voidaan voittaa vain kehittämällä tuotantoa todenteolla ja tehokkaasti. Jos taas suhtaudutaan asioihin jäykästi, jos unohtetaan talouden kehittämisen ja uusien tulolähteiden etsimisen välttä-

mättömyys ja yritetään ratkaista rahavaikeudet vain ehdottomasti välttämättömiä menoja supistamalla, ei siitä synny mitään.

Viitenä viimeksi kuluneena vuotena olemme läpäisseet monta vaihetta. Suurimmat vaikeudet saimme kokea vuosina 1940—1941. Tuona aikana kuomintang pani toimeen kaksi suurta kommunisminvastaista kamppailuaan. Asia meni niin pitkälle, että meillä ei ollut juuri lainkaan vaatteita, rasvaa, paperia eikä vihanneksia; sotilailamme ei ollut jalkineita, työntekijöiltämme puuttuivat talvella peitteet. Lopettamalla varojen myöntämisen meille ja järjestämällä alueemme taloudellisen saarron kuomintang yritti nujertaa meidät näännyttämällä. Me saimme silloin kokea todella äärettömän suuria vaikeuksia. Mutta me kestimme ne. Kestimme senvuoksi, että Raja-alueen väestö antoi meille elintarvikkeita, mutta pääasiassa sen vuoksi, että tartuimme itse päättävästi toimeen ja loimme oman valtion talouden. Raja-alueen hallitus perusti useita teollisuuslaitoksia, jotka tyydyttivät tarpeemme, armeijassa järjestettiin laaja tuotannollinen liike ja perustettiin maatalous-, teollisuus- ja kauppalaitoksia huoltoa varten; kymmenet tuhannet ihmiset — virastojen ja oppilaitosten henkilökunta — järjestivät samoin taloudellisia yrityksiä omien tarpeittensa tyydyttämiseksi. Kaikki nämä taloudelliset yritykset, joita armeija, virastot ja oppilaitokset perustivat ja jotka tarkoittivat omien tarpeiden tyydyttämistä, ovat nykyisten omalaatuisten olosuhteiden omalaatuista tuotetta: toisenlaisissa historiallisissa olosuhteissa se olisi ollut epärationaalista ja käsittämätöntä, mutta sinä aikana se oli täysin järjestetty ja aivan välttämätöntä. Juuri sellaisin toimenpitein me voitimme vaikeudet. Eivätkö nämä ilmeiset ja kumoamattomat historialliset seikat vahvista sitä totuutta, että vain talouden kehittäminen voi taata huollon? Nyt, vaikka meillä onkin vielä paljon vaikeuksia, on valtiontaloutemme perusta

jo laskettu. Kun vielä työskentelemme vuoden 1943 kuluessa, tulee tämä perusta entistä vankemmaksi.

Talouden kehittämislinja on oikea linja, mutta tämä kehittäminen ei saa olla seikkailunomaista, juuretonta. Eräät toverit, jotka eivät ota lukuun nykyisen ajankohdan ja asianomaisen seudun konkreettisia olosuhteita, huutavat tolkuttomasti »kehityksestä», vaatien esimerkiksi raskaan teollisuuden tehtaiden rakentamista, esittäen suunnitelmia suurten sotatarviketehtaiden yms. perustamisesta. Tuo kaikki on epäreaalista eikä sitä voida hyväksyä. Puolueen linja on talouden oikean kehittämisen linjaa. On toisaalta vastustettava vanhentunutta ja jäykkää asioihin suhtautumista, toisaalta taas tyhjää ja epäreaalista haihattelua. Sellaista on puolueemme taistelu kahdella rintamalla raha-asiain alalla ja taloudellisessa työssä.

Meidän pitää kehittää valtion taloutta, mutta emme saa unohtaa väestön meille antaman avun tärkeää merkitystä. Väestön meille antama viljamäärä oli vuonna 1940 90 000 tania, vuonna 1941 — 200 000 tania, vuonna 1942 — 160 000 tania¹, mikä teki mahdolliseksi armeijan ja hallintokoneiston työntekijäin elintarvikehuollon. Aikaisemmin, vuoteen 1941 saakka, valtion maatalous antoi vielä hyvin vähän elintarvikkeita; elintarvikehuollon alalla olimme riippuvaisia väestöstä. Vaikka me vastedes varmasti lisäämme elintarviketuotantoa armeijan voimin, täytyy meidän kuitenkin vielä toistaiseksi nojata tässä suhteessa pääasiassa väestöön. Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alue on tosin selustassa eikä ole kokenut välittömästi sodan hävitystä, mutta sen laaja alue on harvaan asuttu, siinä elää vain puolitoista miljoonaa henkeä ja sen on vaikea luovuttaa niin suurta määrää elintarvikkeita. Sitäpaitsi väestö suorittaa täällä työvelvollisuutta suolan kuljetuksessa ja maksaa suolaveroa luonnossa tai rahalla; tämän lisäksi väestö osti vuonna 1941 lainan obligaatioita 5

miljoonan juanin arvosta — mikä kaikki yhdessä merkitsee sille melkoista taakkaa. Sodan käyntiä varten japanilaisia anastajia vastaan ja valtion rakentamista varten kansan täytyy kantaa tiettyä taakkaa, ja se käsittää täysin tämän välttämättömyyden. Aikoina, jolloin hallituksemme kokee äärimmäisen suuria aineellisia vaikeuksia, joudutaan kansan rasituksia jonkin verran lisäämään, ja kansa ymmärtää sen. Mutta väestöltä ottaessamme meidän pitää turvata sille sellaiset olosuhteet, että sen talous voisi kasvaa, että se voisi korvata sen minkä me otamme. Tämä merkitsee, että meidän tulee ottaa vastaavia käytännöllisiä askeleita ja löytää vastaavia muotoja auttaaksemme väestöä kehittämään maataloutta, karjanhoitoa, kotiteollisuutta, suolan valmistusta ja kauppaa, niin että väestö jotakin menettäessään saisi myös samalla jotakin ja että se saisi enemmän kuin antaa. Vain näillä ehdoilla voidaan kestää pitkälinen sota japanilaisia anastajia vastaan.

Eräät toverit, jotka eivät ota huomioon sodan vaatimuksia, hokevat vain, että hallituksen tulee harjoittaa »humaanista» politiikkaa. Se on erheellistä suhtautumista. Jos me näet emme pääse voitolle japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa, niin »humaaninen» politiikka osoittautuu »humaaniseksi» vain japanilaisia imperialisteja kohtaan, mutta ei anna mitään kansalle. Toisaalta, vaikka kansaa painavat rasitukset ovat vielä toistaiseksi melko suuria, mutta kun hallituksen ja armeijan kohtaamat vaikeudet tulevat voitetuiksi, kun sota japanilaisia anastajia vastaan viedään päätökseen ja vihollinen murskataan, koittaa kansalle onnellinen aika. Vallankumouksellisen hallituksen todella humanainen politiikka voi olla vain tällaista.

Toinen virheellinen suhtautumistapa on väestön kokemien vaikeuksien huomiotta jättäminen, pyrkimys ottaa lukuun vain hallituksen ja armeijan tarpeet, toisin sanoen sellainen asenne, että »päästetään lammikosta vesi kuiviin, jotta saa-

taisiin kala kiinni», ts. esitetään kansalle loputtomasti ylivoimaisia vaatimuksia. Se on kuomintangin asenne ja sitä me emme voi mitenkään jäljitellä. Meidän piti väliaikaisesti lisätä kansan harteilla olevaa taakkaa, mutta me ryhdyimme samalla luomaan valtion taloutta. Jo vuosina 1941—1942 tyydytti armeijan, virastojen ja oppilaitosten oman tuotannollisen toiminnan tuloksena saavutettu tuotto suurimman osan tarpeistamme. Se on ihme, jollaista Kiinan historiassa ei ole vielä ollut, se on meidän voittamattomuutemme aineellinen perusta. Sitä mukaa kuin kehittyy talous, joka tyydyttää meidän omat tarpeemme, voidaan huojentaa ja supistaa väestön verotaakkaa. Ensimmäisessä vaiheessa, vuosina 1937—1939, otimme väestöltä hyvin vähän, ja silloin sillä oli tilaisuus koota tuntuvasti voimia. Toisessa vaiheessa, vuosina 1940—1942, väestön verotusta lisättiin. Vuonna 1943 voimme siirtyä kolmanteen vaiheeseen. Jos meidän valtionaloutemme tulee vuosina 1943 ja 1944 jatkuvasti kehittymään, jos koko Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueella oleva armeijamme tai suurin osa siitä saa näiden kahden vuoden ajan tilaisuuden harjoittaa maanviljelystä, niin kahden vuoden kulltua voidaan väestön harteilla olevaa taakkaa jälleen keventää ja kansa saa uudelleen tilaisuuden voimien kokoamiseen. Tämä on täysin toteutettavissa, ja meidän tulee olla valmiina toimimaan juuri siihen suuntaan.

Meidän on hyljättävä molemmat virheelliset pyrkimykset ja esitettävä puolueemme oikeaa tunnusta: »tuotantoa on kehitettävä huollon varmistamiseksi»; valtionsektorin ja yksityissektorin välisten suhteiden alalla meidän on esitettävä tunnus: »on otettava huomioon sekä yhteiskunnalliset että yksityiset edut» eli toisin sanoen »on otettava huomioon sekä armeijan että väestön edut». Vain näitä tunnuksia me pidämme oikeina. Vain toimeliaasti kehittämällä valtion taloutta ja väestön taloutta me pystymme tyydyttämään rahantarpeemme. Suu-

rimpienkin vaikeuksien aikana meidän pitää kuitenkin ajatella verojen supistamista, jotta väestön kantama taakka ei aiheuttaisi sille vahinkoa, ja heti ensimmäisen tilaisuuden tullen on huojennettava kansan rasituksia, jotta se voisi koota voimiaan.

Kuomintangin kovakalloiset ainekset luulevat, että Raja-alueella suoritettava rakennustyö on toivotonta ja että Raja-alueen kohtaamat vaikeudet ovat voittamattomia. He odottavat päivästä päivään Raja-alueen »luhistumista». Sellaisten ihmisten kanssa ei kannata kiistellä; he eivät tule koskaan näkemään meidän »luhistumistamme». Me tulemme kasvaamaan ja menestymään kaiken aikaa. He ovat kykenemättömiä ymmärtämään, että kommunistisen puolueen ja Raja-alueen vallankumoushallituksen johtamat kansanjoukot tulevat aina tukemaan puoluettaan ja hallitustaan. Puolue ja hallitus löytävät varmasti tiet kaikkien vakavien vaikeuksien voittamiseen niin talouden kuin raha-asiainkin alalla. Eräät vaikeudet ovat jo nyt tulleet voitetuiksi, toiset voitetaan pian. Aikaisemmin me kohtasimme monin verroin suurempia vaikeuksia kuin nyt, ja olemme ne sittenkin voittaneet. Meidän pohjois- ja keski-Kiinassa olevien tukialueittemme nyt kohtaamat vaikeudet ovat paljon vakavammat kuin ne joita meillä on Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueella. Siellä on käynnissä keskeytymätön raskas sota; ja kuitenkin ovat nuo tukialueet pitäneet puoliaan jo viisi ja puoli vuotta, ja ne tulevat tietysti pitämään puoliaan edelleenkin, täydelliseen voittoon saakka. Meillä ei ole mitään syytä pessimismiin, sillä me pystymme voittamaan kaikenlaiset vaikeudet.

Tämän Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueen korkeimpien johtavien työntekijäin neuvottelukokouksen jälkeen me ryhdymme toteuttamaan armeijan ja hallintokoneiston supistamis- ja lujittamispolitiikkaa. Tätä toimenpidettä on nyt toteutettava erittäin tiukasti, johdonmukaisesti ja kaikkialla, eikä

vain jotenkuten, veltosti ja osittain. Tulokseksi täytyy saada armeijan ja hallintokoneiston supistaminen, niiden keskitys, tehokkuus, menojen säästö ja virkavaltaisuuden hävittäminen. Näiden viiden tehtävän täyttämistä riippuu taloudellisen työmme ja raha-asiaiden hoidon menestys hyvin suuressa määrin. Armeijan ja hallintokoneiston supistamisen jälkeen vaikuttavat kulutukseen käytettyjen menojen supistaminen ja tuotannosta saatavien tulojen lisääntyminen myönteisesti ja välittömästi raha-asioihin, mutta ne keventävät myös väestön taakkaa ja vaikuttavat suotuisasti sen talouteen. On tehtävä loppu sellaisesta asiain-tilasta, että talous- ja raha-asiaiden elinten työstä puuttuu keskitys, on tehtävä loppu omavaltaisuudesta, sellaisesta asiain-tilasta, että jokainen tekee mitä päähän pätkähtää, ja muista samanlaisista vastenmielisistä ilmiöistä; on saatettava voimaan keskitetty, joustava työsystemi, joka takaa poliittisten ohjeittemme johdonmukaisen toteuttamisen ja meidän järjestyksemme juurruttamisen. Kun sellainen keskitetty järjestelmä luodaan, lisääntyy työmme tehokkuus. Säästäväisyyden tulee olla kaikkien laitostemme, varsinkin talous- ja raha-asiaiden elintemme huomion keskiössä. Säästäväisyyttä toteuttamalla voimme päästä tarpeettomien, tuottamattomien menojen — kymmenien miljoonien juanien — huomattavaan supistamiseen. Talouden ja raha-asiaiden alalla toimivien työntekijäin tulee sitäpaitsi voittaa virkavaltaisuus, joka tuntuu vielä melko voimakkaana, ilmeten korrupsiona, kopeiluna, tarpeettomana muodollisuutena, virastokankeutena jne. Jos me toteutamme täydellisesti mainitut viisi vaatimusta puoluekoneistossa, vallan ja armeijan elimissä, voidaan nykyisen työmme armeijan ja hallintokoneiston supistamiseksi ja lujittamiseksi katsoa saavuttaneen tarkoituksensa; silloin me tietenkin pystymme voittamaan vaikeudet ja tukimme niiden suun, jotka hankkiutuvat nauramaan meidän »luhistumisellemme».

Huomautuksia

¹ Mao Tse-tungin tässä esittämät numerotiedot elintarvikkeiden keräyksestä ilmaisevat yhteisen viljamäärän, jonka Šensin — Kansun — Ningsian Raja-alueen talonpojat luovuttivat vuosina 1940—1942 maatalousverona.